

ΤΟ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Η φαλακρή τραγουδίστρια»

Το λάθος που μπορεί να διαπράξει ο σκηνοθέτης που καταπιάνεται με τον Ιονέσκο είναι να εκλάβει τον παράλογο κόσμο για χάος. Κάθε άλλο είναι παρά χάος, το οργανωμένο με μαθηματική ακρίβεια γλωσσικό πλέγμα του Ιονέσκο. Η οργανωτική φόρμουλα είναι κρυφή, καλά κρυμμένη κάτω από τη λεκτική επιφάνεια. Αλλά αν ο σκηνοθέτης, έστω κι αν υποψιάζεται την ύπαρξή της ή μαντεύει μερικά της στοιχεία, αυτό είναι αρκετό για σωστή πρόσβαση προς το έργο. Προσωπικά, πιστεύω ότι μάταιο είναι να κυνηγάει κανείς τον ιονεσκικό κώδικα ολοκληρωμένο. Φτάνει να έχει τη δική του οργανωτική φόρμουλα, αυστηρή και δουλεμένη σε λεπτομέρειες που να ορίζει τον αρχιτεκτονικό ρυθμό της παράστασης και να διέπει το κάθε λεπτό της σκηνικής συμπεριφοράς των υποκριτών. Έτσι λειτούργησε η Μαρία Καρσερά. Μετέτρεψε τις φι-

γούρες του έργου σε μαριονέτες και μ' αυτό δεν άφησε περιθώρια αυτονομίας ή αταξίας. Κράτησε και κίνησε τα νήματα των μαριονετών, δημιούργησε ένα αυστηρό σχέδιο πλαστικής έκφρασης εκφοράς λόγου για τον καθένα, αφήνοντας μόνο ένα πρόσωπο χωρίς μηχανική καθοδήγηση - τον εμβόλιμο στην παράσταση «Ευγένιο Ιονέσκο» (Σωτήρης Μεστάνας). Η ομάδα των ηθοποιών έδρασε σε συνειδητοποιημένη πειθαρχία. Ο συντονισμός και η συνεργασία αποτελούν τις ομαδικές αρετές που επέδειξε ο θίασος του Θεάτρου Ενα. Αυτό που μετρήθηκε σωστά από τη σκηνοθέτη και τηρήθηκε ανελλιπώς από τον κάθε ηθοποιό, είναι πρώτα απ' όλα επιβαλλόμενη απόσταση από το λόγο. Ισως όταν ολοκληρωθεί η σειρά των παραστάσεων αυτού του έργου οι ηθοποιοί θ' αναστενάζουν με ανακούφιση και με ευχαρίστηση θα παίξουν στην επόμενη παραγωγή, όπου δεν θα εί-

ναι μαριονέτες. Συνεχίζει τη σειρά των πετυχημένων εμφανίσεων στη σκηνή του Θεάτρου Ενα η Ειρήνη Κωνσταντίνου. Ξέρει να μεταφράζει την αισθητική γραμμή της παράστασης πρωτίστως σε κινησιακή πλαστική. Με σταθερότητα και αυτοπεποίθηση εμφανίζεται η Χριστίνα Χριστόφια. Καλός ο κουρδιστός πυροσβέστης του Σώτου Σταυράκη. Την πρώτη μάχη στην παράσταση κερδίζουν ο Ξένιος Ξενοφώντος και η Ιωάννα Καμμένου, επειδή αν η πρώτη σκηνή του κυρίου και της κυρίας Σμιθ δεν εξηγήσει στο θεατή πού το παίρνει ο σκηνοθέτης και δεν ενεργοποιήσει όπλο - το γέλιο, θα χαθεί όλος ο πόλεμος. Ο Σωτήρης Μεστάνας, εκ των πραγμάτων πιο άνετος, φυσικός, διαφορετικός στον πρόλογο διότι δεν είναι μαριονέτα, αλλά ο ίδιος ο συγγραφέας.

Ο Λάκης Γενεθλής, πολύ ιονεσκικός στην πρότασή του, φτιάχνει τον πολύ ιδιω-

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ

τικό εσωτερικό χώρο μικροαστικού τύπου και τον «παραλογίζει». Οχι μόνο νοηματικά σωστά, αλλά και οπτικά εντυπωσιακό και εν-

διαφέρον το σκηνικό, αρχίζει να «ψήνει» το θεατή πριν την έναρξη της παράστασης. Ο Γενεθλής έκανε με το χώρο ό,τι ο Ιονέσκο με τη γλώσσα - τοποθέτησε το αντικείμενό του λοξά σε σχέση με τον άξονα της συνηθισμένης λογικής.

Σ' αυτό τον «λοξό» κόσμο του Ιονέσκο μάς οδηγεί η παραγωγή του Θεάτρου Ενα.

● **Μετάφραση - Δραματική επεξεργασία - Σκηνοθεσία** Μαρία Μανναρίδου - Καρσερά. **Σκηνικό - Κοστούμια:** Λάκης Γενεθλής. **Φωτισμός:** Ανδρέας Χριστοδουλίδης. **Παίζουν:** Σωτήρης Μεστάνας, Σώτος Σταυράκης, Ειρήνη Κωνσταντίνου, Ιωάννα Καμμένου, Ξένιος Ξενοφώντος, Χριστίνα Χριστόφια, Μαρίνος Ξενοφώντος.